

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1067/2020
10.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Саватовић, адвокат у ..., против туженог Нови дом доо из Београда, чији је пуномоћник Гордана Стевић Дулић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2508/16 од 23.01.2019. године, која је исправљена решењем Гж1 2508/16 од 01.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2508/16 од 23.01.2019. године која је исправљена решењем Гж1 2508/16 од 01.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 20653/12 од 15.12.2015. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати за период од новембра 2004. године до октобра 2007. године на име накнаде зараде износ од 433.617,33 динара у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци и обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 210.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2508/16 од 23.01.2019. године, која је исправљена решењем Гж1 2508/16 од 01.07.2019. године, одбијена је жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда, обавезан тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по

оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту другостепеног суда тужбени захтев није основан јер је тужиоцу исплаћивана зарада на основу цене за најједноставнији рад, коефицијента који одговара његовом радном месту, минулог рада и умањења због неоствареног плана продаје, а минимална зарада се не може користити при обрачуну зараде уместо цене за најједноставнији рад јер је њена функција одређивање висине зараде испод које се не може исплатити зарада за стандардни учинак и пуно радно време. О тужбеном захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањима и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба ради исплате поднета је 26.10.2007. године, а преиначена 20.11.2015. године. Побијана другостепена пресуда донета је 23.01.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 433.617,33 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић